

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

נח.

עין משפט
נר מצוה

מח א מיי פ"ד מהלכ
 סוטה הלכה ז:
 מח ב מיי פ"ג שם הלכה
 3:
 ג ג מיי שם הל' ח ופ"ג
 הלכ' ז:
 ג ד מיי שם פ"ג הלכה
 ה:

תוספות ישנים

[illegible]

(א) נראה דיש להוסיף, וכו' אלף דקני לה כשהיא ארוסה ואיסתתרה וקמשקה לה כשהיא נשואה.

מוסף רש"י (המשך)

[illegible]

דהני תנאי. דענא קמא סבר אוכלות משלו ואוכלות בתרומה
 דלין חופה פוסלתה מלאכול בתרומה דלין חופה לפסולת
 ירבי ישמעאל סבר דיש חופה דקאמר רב שאין ביאתה מאכילתה
 חופה נמי פוסלתה מן הפירות אל כן דלי צבת ישראל
 האמר "דלין חופה מאכילתה בזה הל"

הוא פליג מנח קמא לפי מה שפירשמי
דמתני' איירי צבת כהן ולפי מה שפי'
בקוטרס צצבת ישראל נמי פליגי
דלכלה לרבי אלעזר ורבי שמעון
בהגעט הזמן אפילו היא פסולה יש
לפרש כאן שמדקדק מדמקשיין חופה
לביאה דכפי' בקוטרס דלמשמע
ש' שאותה חופה כביאה ו"ל' לת"ק
כיון דלין חופה לפסולת אמה'
אוכלות משלו ו"ל' דלא גרע מהגעט
זמן ואוכלות בתרומה כיון דנכנסה
לחופה דליכא למיחש למזיגת כוס
ולסימפון ואם תאמר דלכמי' פסולות
אמאי אוכלות משלו בעמוד והוא קאי
מזוני לתם לה כדאמרין צריש יש
מותרות (קמן פה) וי"ל ללדדקין קמי'
אוכלות משלו לאחר מיתה ואוכלות
בתרומה מחיים:

שומרת יבם ובנוסה. וא"ת

היֵאָךְ מִתְּנָה עַל זֹנוֹת
 דִּבְרָמָה הֵאָ תֵּנָּן (סוֹטָה דף יח:) כֵּל שֶׁאֵילּוּ
 מִיֵּבֶעַל וְלֹא תִהְיֶה אֶסְרוּרָה לוֹ לֹא הִיָּה
 מִתְּנָה עִמָּה וּי"ל דְּהִכָּא נִמְי נֶאֱסָרָה
 כְּדָרֵב הַמְּגוּנָה דְּלֹאֲמַר שׁוֹמֵרֵת יֵצֵס
 שׁוֹמֵרֵת אֶסְרוּרָה לִּבְרָמָה וְצַ"י שֶׁנִּי דְּסוֹטָה
 (דף יח:) וְשֵׁם לִמְיֵיתִי מִיָּנִיָּה סֵייעָא
 לְרַב הַמְּגוּנָה וְדָחִי אֶחָד מִנִּי ר' עֲקִיבָא
 הִיא דְּלֹאֲמַר אֵין קִדּוּשֵׁין תּוֹפְסִין בְּחִיבֵי
 לֶאֱוֹן וְאִם" וְהִירָא מִפִּיק כּוֹלָהּ מִחַד
 אֱמֵן יִתִּירָא אֱמֵן עַל הָאֵלֶּה אֱמֵן עַל
 הַשְּׁבוּעָה אֱמֵן אִם מֵאִישׁ זֶה אֱמֵן אִם
 מֵאִישׁ אֲחֵר וְאִרְסָהּ וְנִשְׁוָאָה וְשׁוֹמֵרֵת
 יֵצֵס וְכִנּוּסָה וּי"ל דְּחַד אֱמֵן קִאֵי אֲכַל
 מֵהָ דְּכַתִּיב בְּפָרָשָׁה וְאֵלֶּה וְשְׁבוּעָה
 כְּכַיִּז דְּהִירָא וְכֵן מֵאִישׁ אֲחֵר דְּכַתִּיב
 מִבְּלַעֲדֵי אִישׁ אֱמֵן יִתִּירָא לְשׁוֹמֵרֵת
 יֵצֵס וְאִרְסָהּ קִאֵתִיב:

אלא דקני לה כשהיא ארוסה (ו)
ומשקה לה כשהיא נשואה.

דהשתא לא ממעטינן ממתח איש
 כיון דהשתא בשעת השקאה היא תחת
 בעלה ואו"ת ומנלן דקרא משמע
 שהסמירה היא כשהיא נשואה דטומאה
 תחת אישך כתיב וי"ל דכי היכי
 דמרבח מנאש איש קנוי דלירוסין
 בריש ארוסה (סוטה דף ו' ושם) ה"נ
 נרבה סמירה:

ונקה האיש מעון. וא"ת ונוקמה

כגון שכל עליה בשוגג
וכשכל עליה לא ידע עדיין שנסתרה
דבר האל הוונת חשיב מנוקה מעון
דהא כי מוקי לה ע"י גלגול לא חשיב
אין מנוקה מעון אם וינתה בזירוסין
אכל על ידי גלגול שאינו יודע בשעת
דמוקין לה הכי כי היכי דלא תימא
לו שכיבצת צבל היא ולשון דכוותה לא
מטעם דבעינן שמקדים שכיבצת צבל
תה שומרת יבם כו' אקושיא דקדמה
אחא כו' ולא שקדמה שכיבצת צובל
יבם כו' וגרררר לר"י כפירוש ראשון
דכרבי יאשיה אחיה ממתינא דשלא
בא עליה יבם צבית חמיה אלא משום
תיא דאמרינן התם ומוקי כוותיה
ל' אלא דקינא לה ומשקה לה כשהיא
יבם אכל בצרורה ליכא מאן דשליג:

לרבי מאיר דאמר קידושין פסלי חופה. בלא קידושין נמי פסלה: חופה אינה קונה בלא כסף או שטר או קידושי ביאה כדאיחא בפ"ק דקדושין (דף ע"ג:) גישא. לכהן וזו חו ומאי זו חו כשרות ופסולות: **מכלל דגישא ממז.** בצעילה בתמיה ובי ביאה בפסולה מי איכא למ"ד ללא

פסלה מתרומה דבי נשא אלא פירוש
קא מפרש נישא ר'ל כגון שנכנסו
לתופה ולא נבעלו: אוכלות משלו כו'.
לחופה לא פסלה: אין חופה
מאילנות. אם בנת ישראל היא ואילנות
דמשה אחרונה דתנן (כתובות דף יג.)
ב"ר של אברהם ארמון האשה
אוכלת מתרומה עד שמכנס לחופה
ואמר ר' ישמעאל חופה פסולה אינה
מאכלת וה"ה ביאה. מדמקיש חופה
לביאה משמע דאם בנת כהן היא חופה
פוסלתה כביאה: ממתי? דמסכת
סוטה: אמן. אמן תרי וימי לרבות
כל הי: שומרת יבם וכנסה. כלומר
ואם היתה יבמתו וכנסה היבם
משקא אותה ומשבעיה אף על סמיה
שנסמרה בעודה שומרת יבם ומים

מסורת הש"ס

(א) קדושין ב: סוטה יח.
 (ב) סוטה כג: קדושין ב:
 ספרי פ' נשא, ג סוטה כח.
 מז: שבעות ה. קדושין ב:
 ספרי פ' נשא, ד סוטה
 כד: (ה) (ו) יד יח.
 (ז) [במדבר ה, ה] א"י ס"ה
 משום דלא קריא האי סופה
 כלל, (ח) ס"א שפחה,
 (ט) [וע"ע חו"ס קדושין ב:
 ד"ה אמן],

תורה אור השלם

1. וְכָאוּ הַיָּמִים הַמְּאֻרָּים
הָאֵלֶּה בְּמַעֲוֵי לְצִבּוֹת
בְּטָן וּלְנֹפֶל יָרֵךְ וְאֶמְרָה
הָאִשָּׁה אִמָּן אִמָּן:
בַּמְדַּבֵּר הַכֹּהֵן
2. וְנִזְקָה הָאִישׁ מַעֲוֵן
וְהָאִשָּׁה הִהוּא תִּשָּׂא אֶת
עֹנָהּ: בַּמְדַּבֵּר הַלֵּא
3. וְאֵת כִּי שָׁטִית תַּחַת
אִישׁ וְכִי גִטְמַאת וְיִתֵּן
אִישׁ כָּךְ אֶת שִׁכְבָּתוֹ
מִבְּלִעֵי אִישׁוֹ:
בַּמְדַּבֵּר הַכֹּהֵן

הגהות הב"ח

(א) גמ' כשהיא ארוקה ואיסתתרה וקא משקה לה כשהיא ארוקה: (ב) תום ד"ה אלל וכו' ארוקה ואיסתתרה ומשקה:

מוסף רש"י

הַשָּׁמַיִם עֲמוּדוֹ קוֹדֵם. נִשְׁאָר
בְּיָדוֹ. לֵךְ רַק קִדְּשׁוּ שֵׁנִי
וְאִמְרוּ רַבְּנֵי אֵין אֱלֹהִים
אֲחֵילֵת חֲתוּמֹתַי עַל שִׁמְכֶם
לְחֹפֶיךָ, וְחַס אֶל נִגְסֶכָה
לְחֹפֶיךָ אֲחֵילֵת, אֲחֵילֵת
אֲחֵילֵת נִגְסֶכָה לְחֹפֶיךָ
אֵין אֱלֹהִים אֲחֵילֵת, דְּגִדְּלוֹ
כִּיּוֹן שִׁנְכֶסָה לְחֹפֶיךָ אֲחֵילֵת
שֶׁלֹּא נִגְסֶכָה אֲחֵילֵת, אֲחֵילֵת
אֲחֵילֵת נִגְסֶכָה מֵלִי מִלְּמִנָּה
אֵלֶּה חֲתוּמֹתַי, מִיּוֹד רַחֲמִים
לְנִיחָי עֲשִׂינוּ וְלֵךְ
כִּי בִיחָא אֵין עַל חֹפֶיךָ
(שם) חָף עַל עַל שְׂקִידוֹשִׁי
קִדְּשׁוּ עַל אֲחֵילֵת, אֲחֵילֵת
וְאֵין חִלְמַת מֵלִי וְאֵין
חֲתוּמֹתַי מֵלִי וְאֵין
לְחֹפֶיךָ, דְּלֹא עַל קִדְּשׁוֹ
כִּסְפוֹ אֵין אֲחֵילֵת רַבְּנֵי
אֲחֵילֵת חֲתוּמֹתַי עַל שִׁמְכֶם
שִׁנְכֶסָה לְחֹפֶיךָ אֲחֵילֵת
בֵּא עֲלֵיהָ אֲחֵילֵת מִכֵּל
הַפְּסוּלִיּוֹת, כְּגוֹן חֹדֶר
וְעוֹמֵד וְעַד וְעַד כּוֹכְבִים
(גדה דה) וְכִיעִי עֲשִׂיהָ
שִׁנְכֶסָה, שִׁנְכֶסָה עֲשִׂיהָ
חֲלָלָה וְפִסְלָה כְּדִלְמַרְגֵּן
כִּי רַחֲמֵי אֵין, כִּי רַחֲמֵי אֵין
וְכִיּוֹן שִׁנְכֶסָה לְחֹפֶיךָ
כִּי פִסְלָה (מִתְרַדְּוִי) (שם)
מִתְרַדְּוִי אֲחֵילֵת אֵין
כִּי כִּי כְּדִלְמַרְגֵּן (לְקַמֵּן)

עליה ארוסה בבית אביה דכוור

ו"ל דהכא כיון דבשעת השקאה יודע שזא עליה צאיסור אפילו בא
השקאה מנוקה מעון קריין ציה: **דכוותה** גבי שומרת יבם ב
שומרת יבם צת משמאי היא אזל משום קדמה שכינת צעל לצועל ללא
משמע הכי למשמע דמאותו הטעם שאנו מעמידים לדרוסה צצא
יש לנו להעמיד צשומרת יבם צצית חמיה ועוד צצידש פרח לדרוסה
שכינת צעל לצועל קאמר טעמא דכתיבי ויש קראי הא לוא הכי רצי
לצעל אמר רמי צר חמא משכחת לה כגון שצא עליה ארוס צציי
צצקונטרס דמטעם שתקדום שכינת צעל קאמר דכוותה צשומרת
שטימי שומרת יבם וכנסה לדידיה שומרת יבם צת משמאי היא כר
לתיקדום שכינת צעל דלרבי יונתן דפליג עליה התם אפילו צא
היא לדרוסה ושומרת יבם ללא שותות כו' וא"ת וכיון דהני מתני'
ארוסה והתנן ארוסה ושומרת יבם כו' ויש לומר דלא פליגי רבי